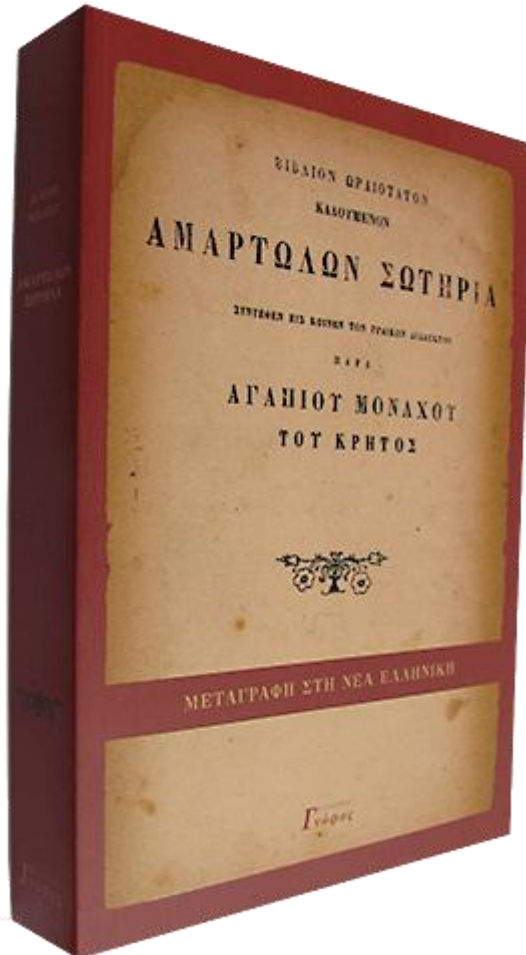

**Πώς θα σωθούμε: Λόγοι παρηγοριάς στους
θλιμμένους.**
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ.

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ
του μοναχού Αγαπίου Λάνδου του Κρητός

ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΜΕ

Λόγοι παρηγοριάς στους θλιμμένους.

Όσα διάβασες ως εδώ, θα ήταν αρκετά για να παρηγορηθείς και να καταλάβεις πόσο ωφελείσαι από τις θλίψεις, αν δεν ήσουν κι εσύ, όπως όλοι μας, άνθρωπος αδύναμος. Για την αδυναμία, λοιπόν, και τη χαυνότητα της φύσεως, καθώς και για μεγαλύτερη ψυχική σου ενίσχυση, διάβασε και όσα είναι γραμμένα πιο κάτω.

α'. Η καλύτερη παρηγοριά για τους θλιμμένους είναι η επίγνωση των αμαρτημάτων τους.

Το πρώτο σου γιατρικό, το πρώτο παυσίπονο που θα πάρεις στον καιρό των θλίψεων, ας είναι τούτος ο καλός λογισμός, που αναφέραμε και πρίν, ότ αι για τις πολλές σου αμαρτίες σου άξιζαν χειρότερα δεινά. Και μην τολμήσεις να πεις, όπως μερικοί ανόητοι, ότ δεν έχεις κάνει κανένα κακό. Όλοι έχουμε αμαρτήσει, με τον ένα τρόπο ή με τον άλλο. Όταν οι άγιοι Τρεις Παίδες μέσα στο καμίνι δόξαζαν το Θεό λέγοντας, “Άς είσαι δοξασμένος Κύριε, γιατί με ακρίβεια και δικαιοκρισία ξεσήκωσες όλα τούτα εναντίον μας, εξαιτίας των αμαρτιών μας” (Δαν., Προσ. Άζαρ.: 2, 4), τι να πούμε εμείς; Όταν ο μέγας Παύλος ομολογούσε ότ είναι ο πρώτος των αμαρτωλών (Α΄ Τιμ. 1:15), δεν θα είμαστε αναίσθητοι και θρασύτατοι αν αρνηθούμε τη δική μας αμαρτωλότητα; Όταν, λοιπόν, σε χτυπήσει μια συμφορά, αναλογίσου πόσες φορές παραβίασες τις θείες εντολές, πόσες φορές υπερηφανεύθηκες, θύμωσες, αδίκησες, έβρισες, υποκρίθηκες, συκοφάντησες ή μ’ οποιονδήποτε άλλο τρόπο έσφαλές ενώπιον του Κυρίου, από τον οποίο τόσο έχεις ευεργετηθεί, και απέναντι στους συνανθρώπους σου, τους οποίους οφείλεις ν’ αγαπάς σαν τον εαυτό σου. Και τότε θα παραδεχθείς και θα ομολογήσεις με ντροπή, ότ και αυτή και άλλη βαρύτερη παιδείωση έπρεπε να σου στείλει η δικαιοκρισία του Θεού, πού, όπως δεν αφήνει αρετή αβράβευτη, έτσι δεν αφήνει και αμαρτία απαίδευτη.

Άν για έναν και μόνο υπερήφανο λογισμό τιμωρήθηκε τόσο αυστηρά ο Εωσφόρος, πού σαν άγγελος ήταν το εκλεκτότερο δημιούργημα του Πλάστη, πόσο πρέπει να τιμωρηθείς εσύ, ο άνθρωπος, πού τόσες φορές και με τόσους τρόπους έχεις υπερηφανευθεί ενώπιον Θεού και ανθρώπων; Άν για μια και μόνη παράβαση εξορίστηκε ο Αδάμ από τον παράδεισο, τι πρέπει να πάθεις εσύ, που τόσες παραβάσεις και ανομίες κάνεις καθημερινά;

Με τέτοιες και άλλες παρόμοιες σκέψεις θα παρηγορηθείς και θα καταλάβεις πώς οι θλίψεις, που δοκιμάζεις, είναι ασήμαντες μπροστά σ’ αυτές που θα σου άξιζαν, όταν μάλιστα έτσι καθαρίζεσαι και αποκτάς ελπίδα σωτηρίας. Γιατί είναι σαν να χρωστάς σε κάποιον χίλια φλουριά, κι απ’ αυτά να πληρώνεις μόνο δέκα στο δανειστή σου, που σου χαρίζει μεγαλόψυχα τα υπόλοιπα.

β΄. Η παρηγοριά της προσευχής.

Δεν υπάρχει στον κόσμο υψηλότερη εργασία από την προσευχή, γιατί αυτή ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό. Για το μεγαλείο και τη σπουδαιότητά της, τους τρόπους και τ’ αποτελέσματά της μας μιλούν

διεξοδικά οι ιερές Γραφές και οι άγιοι Πατέρες. Εδώ τώρα θα τονίσουμε μόνο πόσο βοηθάει στις θλίψεις.

Πραγματικά, δεν υπάρχει πιο μεγάλη παράκληση από την κατάφυγή στον Κύριο με την προσευχή. “Στον Κύριο προσευχήθηκα δυνατά, όταν με βρήκαν θλίψεις, και με άκουσε”, λέει ο προφήτης Δαβίδ (Ψαλμ. 119:1).

Αυτό έκαναν όλοι οι άγιοι στις θλίψεις τους, και η θεία βοήθεια δεν αργούσε, όπως δεν αργεί ποτέ ν’ ανταποκριθεί στην ικεσία του δικαίου. Είναι, άλλωστε, ρητή η υπόσχεση του Κυρίου: “Ζήτησε τη βοήθειά μου στη θλίψη σου, και θα σε γλυτώσω απ’ αυτήν” (Ψαλμ. 49:15).

Μόλις, λοιπόν, πέσει επάνω σου η θλίψη, μη μικροψυχήσεις, μην ταραχθείς. Στρέψε ικετευτικά τα μάτια σου στον ουρανό, και ζήτη ταπεινά τη θεία βοήθεια.

Αν συμφέρει την ψυχή σου και συμβάλλει στη σωτηρία σου η απαλλαγή από τη δοκιμασία, να μην έχεις αμφιβολία ότι ο Θεός θα εισακούσει την προσευχή σου και θα σε απαλλάξει. Αν όμως αυτό είναι ασύμφορο για την ψυχή σου -πράγμα που μόνο Εκείνος, ο πάνσοφος, γνωρίζει- μήτ’ εσύ δεν θα πρέπει να το θέλεις.

Καλύτερα είναι να θλίβεσαι πρόσκαιρα τώρα, παρά να στερηθείς την αιώνια ζωή.

Όπως και να έχει το πράγμα, μη σταματήσεις να προσεύχεσαι. Γιατί πολλές φορές ο Κύριος επιτρέπει να μας βρουν οι θλίψεις για να τρέξουμε κοντά Του.

Όταν όλα πηγαίνουν καλά, Τον ξεχνάμε. Και όταν αρχίζουν τα προβλήματα, τότε Τον θυμόμαστε! Είμαστε κι εμείς σαν τ’ άμυαλα παιδιά, πού, όταν είναι χορτάτα και δεν έχουν καμιά δυσκολία, το ρίχνουν στο παιχνίδι και ξεχνούν τους γονείς τους, όταν όμως πεινάσουν ή πέσουν και χτυπήσουν πουθενά, τότε τρέχουν κλαίγοντας στους γονείς και ζητούν βοήθεια.

Όλα τα καλά με την προσευχή τ’ αποκτάμε. Και όλα τα λυπηρά με την προσευχή τα ξεπερνάμε. Γι’ αυτό ο Ιησούς είπε: “Να μένετε άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα” (Λουκ. 21:36).

Με την προσευχή θα νικήσεις κι εσύ τις θλίψεις, με την προσευχή θ’ αποκτήσεις τις αρετές, με την προσευχή θα ενωθείς με τον Κύριο, με την προσευχή θα γίνεις μέτοχος της μακαριότητός Του.

γ’. Επτά ωφέλιμες και παρήγορες σκέψεις.

Στον καιρό των θλίψεων θα ωφεληθείς πολύ, αν φέρνεις συχνά στο νου σου τις ακόλουθες σκέψεις, μελετώντας και αναλύοντάς τες σε βάθος και πλάτος με τον δικό σου τρόπο και λογισμό.

1. Τι ήσουνα πριν γεννηθείς, πριν κάν συλληφθείς στη μήτρα της μητέρας σου; Δεν είχες μήτε σώμα μήτε ψυχή μήτε αίσθηση καμιά. Δεν ήσουνα τίποτα! Και το τίποτα, το μηδέν, είναι λιγότερο κι από ένα άχυρο, ένα χορταράκι, έναν κόκκο σκόνης. Γιατί αυτά έχουν ύπαρξη, εσύ όμως πριν από τη σύλληψή σου δεν είχες.

2. Στοχάσου την ευσπλαχνία του πανάγαθου Θεού, πού από το τίποτα σε δημιούργησε “κατ’εικόνα” Του, δίνοντάς σου όχι μόνο το υπερθαύμαστο ανθρώπινο σώμα, αυτό το θαύμα των θαυμάτων, με την ποικιλία των οργάνων και των λειτουργιών και των αισθήσεων, αλλά και τη μοναδική θεοειδή ψυχή, με τον λογικό νου, τη θέληση, τη μνήμη και τις άλλες δυνάμεις.

3. Αναλογίσου μετά απ’ αυτό, πόση πρέπει να είναι η ευγνωμοσύνη σου σ’ Εκείνον, τον ύψιστο και πανάγαθο Ευεργέτη σου, από τον οποίο πήρες δωρεάν τόσα χαρίσματα, πόσο χρωστάς να Τον αγαπάς, να Τον ευχαριστείς, να Τον δοξολογείς, να Τον υπηρετείς, και πόσο να προσέχεις, ώστε ποτέ να μην Του φταίξεις και να μην Τον πικράνεις.

4. Αναλογίσου τώρα την αγνωμοσύνη σου απέναντι στον Πλάστη σου, μια και έκανες ακριβώς τα αντίθετα απ’ αυτά που έπρεπε. Αντί να Τον αγαπάς και να Τον ευχαριστείς και να Τον υμνείς και να Τον ευαρεστείς, εσύ Τον καταφρόνησες και Τον εγκατέλειψες και Τον λύπησες, προτιμώντας τα πρόσκαιρα πράγματα και τις εφάμαρτες ηδονές.

5. Συλλογίσου πόσες τιμωρίες θα σου άξιζαν για την αχαριστία σου τούτη και πόσο δίκιο θα είχε ο Κύριος, αν σου στερούσε όλα όσα σου έδωσε, ακόμα και τη ζωή, το μεγαλύτερο δώρο Του. Αυτή η σκέψη, πιο πολύ απ’ όλες τις άλλες, θα σου εμπνεύσει θείο φόβο και θα σε βοηθήσει να υπομείνεις κάθε θλίψη, καθώς θα παραδεχθείς αναμφίβολα πώς υποφέρεις λιγότερο απ’ όσο σου πρέπει.

6. Θαύμασε την άπειρη και ανερμήνευτη αγαθότητα του Θεού μας, πού, ενώ μπορεί αυτήν ακριβώς τη στιγμή να σε τιμωρήσει βαριά και να σε θανατώσει και να σε κολάσει αιώνια, περιμένει ο πολυεύσπλαχνος τη μετάνοιά σου. Κι αν σε παιδεύει τώρα με μικρές και παροδικές θλίψεις, το κάνει για το καλό σου, σαν στοργικός Πατέρας, για να βγεις από τον κακό δρόμο της αμαρτίας και να έρθεις στον ίσιο της

αρετής, ώστε τελικά, λουσμένος και καθαρισμένος στο λουτρό των λυπηρών, ν' αξιωθείς την απόλαυση του παραδείσου.

7. Αποφάσισε, από δω κι εμπρός τουλάχιστον, να δαπανήσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου, τη ζωή που ανήκει σ' Εκείνον και όχι σ' εσένα, στη διακονία και στη δόξα Του. Να Τον τιμάς και να Τον ευχαριστείς ακατάπαυστα για τις ευεργεσίες Του, αλλά και ν' αποδέχεσαι καρτερικά κι αγόγγυστα τις δοκιμασίες που παραχωρεί σαν φάρμακα και γιατρικά της κακίας σου. Να θυσιάσεις, τέλος, πρόθυμα, και τιμή και παρουσία και ζωή ακόμα, παρά να Τον αρνηθείς ή να παραβείς τις εντολές Του.

Αυτά να σκέφτεσαι και να μελετάς, και θα δεις πόσο καρπό και πόση ωφέλεια θα σου δώσουν στον καιρό των θλίψεων.

Εκ του βιβλίου Αμαρτωλών Σωτηρία του μοναχού Αγαπίου Λάνδου του Κρητός

Πηγή : <http://orthodoxathemata.blogspot.com/>